

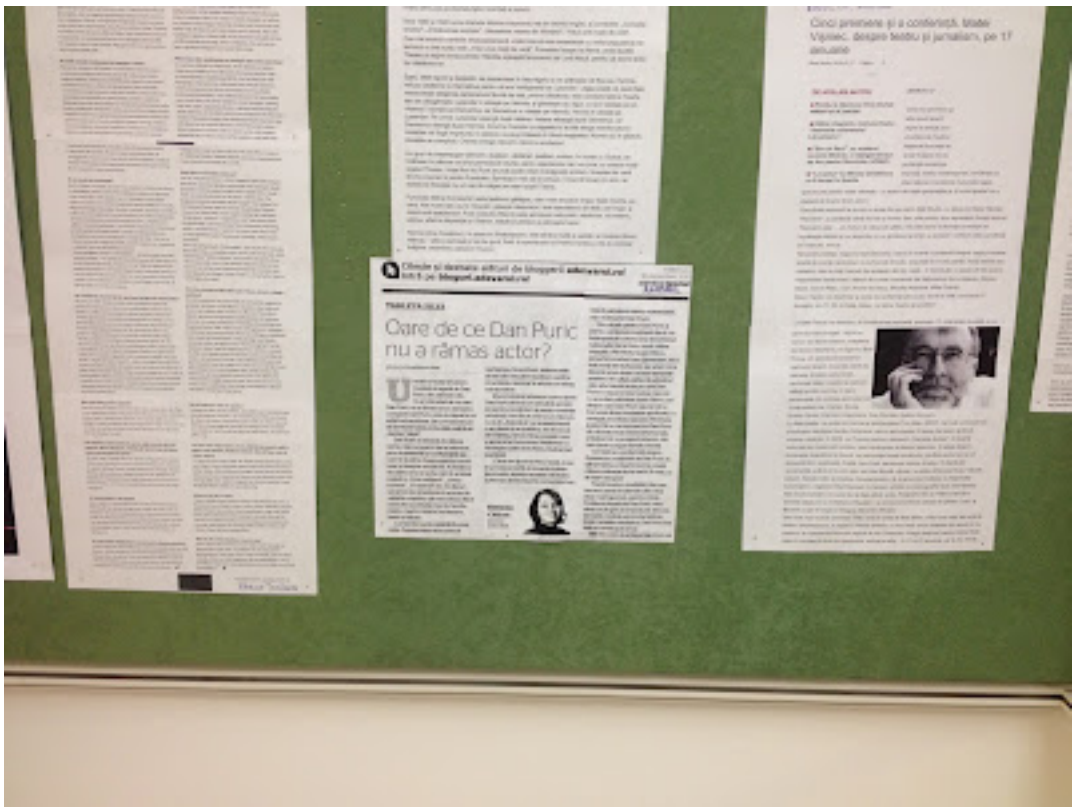
CAZUL DAN PURIC:
ÎNAPOI LA EPOCA DEJ-PAUKER?

Cele cîteva interviuri televizate ale lui Dan Puric dinspre sfîrșitul anului trecut, incomode ideologic pentru adversarii de serviciu ai Bisericii și ai Neamului, au declanșat o adevărată campanie împotriva sa, în presa tipărită (mai ales *Adevărul* – fosta *Scînteie* peceristă) sau pe internet (cînd sub semnătură, cînd sub anonimat). În discuție nu sînt luate punctual ideile sau formulările sale, ci încercarea predilectă este aceea de a i se găsi pete biografice sau cîrdășii impure, răstălmăcindu-i-se deopotrivă trecutul și prezentul, cu intenția vădită de a-l compromite în ochii publicului larg, pe de o parte, și de a bagateliza principiile pe care le susține, pe de altă parte. Principalele mijloace folosite sînt injuria și calomnia, ca în campaniile de stigmatizare a „dușmanului de clasă" din sinistra epocă a stalinismului.

Desigur, cu ideile lui Dan Puric – ca și cu ale oricui altcuiva – poți fi în acord sau în dezacord, democrația implicînd dreptul fiecăruia la gîndirea liberă și la libera exprimare. Dar în cazul de față nu atît aspectul ideologic prevalează, cît cel *moral*. Că pe Dan Puric îl atacă trepădușii „politicii corecte" nu este ceva nou, nici ceva de mirare. Ceea ce mi se pare de mirare – și mult mai îngrijorător din perspectiva conștiinței noastre publice – sînt atacurile indigne care nu vin dinspre ziariști năimiți sau dinspre adversari ideologici de stînga, ci dinspre pretinși oameni de dreapta (cu care a fost în relații și cărora le-a făcut numai bine) sau dinspre colegi de breaslă (cu care a colaborat de-a lungul vremii și care au avut nu o dată beneficii de pe urma inițiativelor și popularității sale).

Las la o parte cazul mai vechi al unui venerabil deținut politic cu trecut legionar (e mai demn să nu-i dau numele), care l-a atacat violent într-o scrisoare deschisă, fără nici o dovadă concretă și fără nici un argument rezonabil, și o să mă refer doar la mojicia mai recentă la care

a fost supus chiar de mai tinerii colegi de breaslă de la Teatrul Național din București (probabil cu asentimentul tacit al conducerii instituției, care nu se poate să fie străină de ceea ce se petrece la vedere în propria ogradă).

„La comandă” sau doar din gelozie și antipatie profesională, cineva se preocupă constant de la o vreme să expună în Avizierul teatrului extrase din atacurile de presă la adresa maestrului, ca un fel de deconspirare și stigmatizare oficializată, cum se proceda pe vremuri în gazetele de perete din instituțiile comuniste, la indicațiile politrucilor de partid! Este incredibil că în plin secol XXI, la 26 de ani de la prăbușirea regimului de dictatură „proletară”, într-o instituție de cultură cu marcă națională se poate petrece așa ceva, fără ca nimeni din conducere și din corpul de actori să ia o atitudine fermă și să stopeze acest amestec imund de stupiditate și abjecție! Nu mai pun problema grosimii de obraz a celor care întrețin fără scrupule Avizierul, ci mă întreb doar cît de insensibil și de necolegial poate să fie directorul – cîndva afectat „țărănist creștin-democrat”, căruia îi place să treacă drept un anticomunist convins și o conștiință artistică, civică și morală –

cînd tolerează asemenea proceduri infame și cumulul aferent de „ură colegială” prin care tinde să se definească personalul artistic și birocratic al primei scene a teatrului românesc?!

Pînă la urmă problema nu mai este doar a actorului, regizorului și profesorului Dan Puric, care înfruntă donquijotește vremurile, mărturisind valorile Crucii și tradiția legitimantă în care ne-am născut, cu mijloacele care-i stau la îndemînă, ci este problema noastră ca societate democratică europeană și comunitate creștină ortodoxă, în fața oamenilor, dar mai ales în fața lui Dumnezeu.

Holul Teatrului Național cred că a ajuns să fie ultima mărturie/relicvă a odioasei gazete de perete de pe vremea de teroare și batjocură a dictaturii comuniste. De aici și pînă la înfierarea publică și condamnarea pentru delictul de opinie nu mai este decît un pas.

Pavel CHIRILĂ

